

زندگی به سبک وادوکای

گفت‌وگو با مادر و دختر قهرمان کاراته‌کا مشه‌دی

شهربانو

۲۳ شهریور ۱۴۰۱
۱۳ بهمن ۱۴۴۴ شماره ۳۷۷۹

۶

رشته‌های شخصیت‌ساز

از این مادر و دختر می‌خواهم درباره تأثیر کاراته و انتخاب یک سبک ورزشی در زندگی خود برایم بگویند. خانم گل‌پرور معتقد است ورزش به‌ویژه ورزش‌های رزمی تأثیر بسزایی بر شخصیت افراد دارد. می‌گوید: بعضی‌ها فکر می‌کنند رشته‌های رزمی خشن‌اند ولی واقعیت این نیست. بچه‌ها در این رشته‌ها تواضع را در ابتدای کار یاد می‌گیرند زیرا با اجازه باید وارد زمین و از آن خارج شوند. برنامه‌ریزی را می‌آموزند و یاد می‌گیرند برای همه لحظه‌های زندگی از خورد و خوراک گرفته تا خواب و مطالعه زمان و مقدار تعیین کنند. شخصیت آن‌ها رشد می‌کند و با پیروزی‌ها و شکست‌ها تجربیاتی به دست می‌آورند که هر جایی وجود ندارد. این تغییرات و این تأثیرات را نه تنها روی فرزندانم بلکه روی همه شاگردانم دیده‌ام. خانم درویش هم درباره اهمیت ورزش می‌گوید: رشته‌های ورزشی و رزمی مانند رشته کاراته دنباله‌دار هستند و چون رتبه‌بندی دارند باعث ایجاد علاقه و انگیزه برای افراد می‌شوند. در کنار این، چون فضای رقابت وجود دارد، بچه‌ها این رشته‌ها را دوست دارند و جذب آن می‌شوند. جذب ورزش شدن و ایجاد دغدغه‌هایی در این زمینه باعث دوری بچه‌ها از بسیاری معضلات اجتماعی می‌شود. دختران ورزشکار وقتی برای خیلی از کارهای اضافه ندارند و اطراف آن‌ها دوستانی هستند که دغدغه‌هایی مثبت برای رشد و ارتقا دارند. البته الان گرایش خانواده‌ها به اینکه دخترانشان رشته‌های رزمی را فرا بگیرند زیاد شده است و خیلی از بانوان به دفاع شخصی علاقه دارند. البته سکونی هم که در دوران کرونا ایجاد شد، باعث استقبال شدید خانواده‌ها از رشته‌های ورزشی در تابستان امسال شد. او که مانند مادرش به دنبال جذب حداکثری دختران در رشته ورزشی کاراته است، در ادامه صحبت‌هایش می‌گوید: اینکه خانواده‌ها با وجود خیلی از مشکلات از جمله مشکلات اقتصادی باز هم دختران خود را به کلاس ورزش می‌فرستند به من انرژی خاصی می‌دهد. همین رفتارها به من انگیزه و روحیه می‌دهد که در این رشته ورزشی بمانم و به بسیاری از مشکلات فکر نکنم و خلا‌ها و بی‌توجهی‌ها را نبینم.

خانواده‌دان‌دار

در خانواده درویش، پدر خانواده با کمربند دان ۸ دارای بالاترین رتبه است و نوید، پسر خانواده، نیز کمربند مشکی دان ۵ دارد. رتبه‌بندی کمربندهای این رشته به ترتیب در رنگ‌های سفید، زرد، نارنجی، سبز، آبی، بنفش، قهوه‌ای و مشکی است که کمربند مشکی ۱۰ دان دارد.

کاراته بین بانوان گذاشته است و نماینده سبک وادوکای استان نیز هست. وقتی از او می‌پرسم تاکنون چه مقام‌هایی کسب کرده‌است می‌گوید: وقتی کاراته استان را شروع کردم واقعا وقتی برای شرکت در مسابقات نداشتم. هدفم این بود که آن‌ها را جا بیاورم و دخترانی تربیت کنم که آن‌ها مقام آور باشند. از اینکه به هدفم رسیده‌ام راضی‌ام و نگران مقام نیافردن در مسابقات نیستم. همین که در مسابقات کنار بچه‌ها بودم و اشک‌ها و لبخندهای آن‌ها را در لحظه پیروزی می‌دیدم، برایم بهترین مقام است.

خانم گل‌پرور متولد سال ۴۵ و دارای کمربند مشکی دان ۷ است. او این روزها هم چنان مشغول مربیگری و پرورش نسلی از زنان ورزشکار و مقاوم است.

زندگی با یک سبک ورزشی

آزاده درویش درباره اوایی که کاراته وارد زندگی‌اش شد می‌گوید: ابتدا برایم جنبه بازی و سرگرمی داشت اما با شرکت در مسابقات به این رشته علاقه‌مند شدم و عضوی از زندگی‌ام شد. الان هم با اینکه مهندسی معماری خوانده‌ام و نظارت پایه ۲ دارم، بیشتر وقت‌م را برای مربیگری می‌گذارم. چون کاراته عشق اول زندگی‌ام است، ترجیح می‌دهم بیش از مهندسی برای آن وقت بگذارم. این‌طور هم نیست که همه چیز را کنار گذاشته باشم. به زندگی و فرزندم می‌رسم ولی در کنارش، ورزش را هنوز دارم. هرچند از سال ۹۳ با دنیای قهرمانی خداحافظی کرده‌ام، تا آخرین روزهای بارداری هم به عنوان مربی در کنار بچه‌ها بودم و در اردوها و مسابقات آن‌ها را تنها نگذاشتم. ارتباط ما با هم آن قدر زیاد است که گاهی میزان صمیمیت بچه‌ها با من بیش از مادرشان است و حرف‌هایی را به من می‌زنند که شاید هیچ‌وقت به مادرشان نگویند. این سبک رفتار را از مادرم آموخته‌ام. او هم در مربیگری همراه و دوست بچه‌هاست و برای آن‌ها مانند یک دوست و مادر است.

خانم درویش مربیگری را از بیست‌سالگی شروع کرده اما از پانزده‌سالگی به عنوان کمک مربی فعالیت کرده است. او هم اکنون حدود صد شاگرد خردسال، نونهال و نوجوان دختر دارد و به گفته خودش به بیش از هزار شاگرد در این رشته آموزش داده است. او سال ۹۴ ازدواج کرده و پسرش متولد سال ۹۷ است. آزاده رشته شمشیربازی را به صورت حرفه‌ای و کسب مقام قهرمانی کشوری و در دوره‌ای کوتاه، فوتسال و ژیمناستیک را در کنار کاراته تجربه کرده است. او نماینده سبک کاراته سنتی استان نیز هست.

کاراته از سه سالگی

آزاده متولد سال ۶۶ است. به قول مادرش، اکرم گل‌پرور، آن قدر در سالن‌ها و مسابقات کنارش بوده که هم جواری ناخودآگاه روی او تأثیر گذاشته است اما به صورت حرفه‌ای، کاراته را از هفت سالگی در سبک وادوکای که سبک پدر و مادرش نیز هست شروع کرده است و اکنون کمربند مشکی دان ۶ دارد. او داور و مربی ممتاز فدراسیون کاراته کشور است. ۱۰ دوره قهرمانی مسابقات بین‌المللی، دو کاپ آزاد جایزه بزرگ باکو، دو مقام در مسابقات بین‌المللی مالزی، چندین دوره دعوت به اردوی تیم ملی و بیش از صد مقام کشوری و استانی از جمله مقام‌هایی است که کسب کرده و از مادر خود به ارث برده است، مادری که بنیان‌گذار کاراته بانوان در خراسان رضوی است و تجربه ریاست و نایب‌رئیس هیئت کاراته استان را در کارنامه خود دارد.

عزمی زنانه برای کاراته

مادر و دختر هردو این روزها مربیگری می‌کنند و شاگردانی تربیت می‌کنند که خیلی از آن‌ها با جای پای خودشان گذاشته و مقام‌های بین‌المللی، کشوری و استانی کسب کرده‌اند. برخی از آن‌ها نیز امروز مربیگری را تجربه می‌کنند. خانم گل‌پرور درباره سال‌های اولی که کاراته را در مشهد شروع کرد می‌گوید: سال ۶۲ بعد از ازدواج با همسر که استاد کاراته است، من هم کم‌کم جذب این رشته شدم. آن زمان رشته‌های رزمی فقط برای آقایان بود و زمینه‌ای برای خانم‌ها وجود نداشت. کاراته را یاد گرفتم و چون رشته‌ای نو و تازه بود، خانم‌های زیادی جذب آن شدند. آن سال‌ها برای جا انداختن و معرفی کاراته بین زنان خیلی تلاش کردم. تفکر جامعه این بود که رشته‌های رزمی خشن است و به درد خانم‌ها نمی‌خورد ولی واقعیت این نبود. رشته‌های رزمی نه تنها خشونت ندارند بلکه خشونت درونی را هم آرام می‌کنند. جلسات زیادی می‌رفتم و در مدارس صحبت می‌کردم تا آگاه شوند.

او همه وقت خود را در این سال‌ها برای جا انداختن